

KAUI
HART
HEMMINGS

Mogelijkheden

Uit het Engels vertaald door Daniëlle Stensen

VAN HOLKEMA & WARENDORF

ISBN 978 90 00 33457 5
ISBN 978 90 00 33458 2 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Possibilities*
Vertaling: Daniëlle Stensen
Omslagontwerp: Davy van der Elsen | DPS Design
Omslagfoto: Mark Fearon | Arcangel Images
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Auteursfoto: Kara Mullane

© 2014 by Kauï Hart Hemmings
© 2014 Nederlandstalige uitgave: Van Holkema & Warendorf, onderdeel van
samenwerkende uitgeverijen Meulenhoff Boekerij
Oorspronkelijke uitgave: Simon & Schuster

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

1

Ik doe net alsof ik hier niet vandaan kom. Ik ben een vrouw uit Idaho, op vakantie met vrienden. Ik kom uit Indiana en zit in mijn wittebroodsweken. Ik ben een onopvallende gast van het Village Hotel, die Breckenridge, Colorado, verkent en staat te wachten tot iemand van de parkeerdienst haar huurauto brengt. Een druppel water valt op mijn hoofd. Ik kijk omhoog naar de groene luifel en loop naar een andere plek, zodat ik er volledig onder sta. Een zwarte Escalade waaruit muziek schalt, rijdt de rotonde op. De auto is gigantisch en ik verwacht dat er een gigantisch iemand bijhoort, maar er komen drie jonge jongens uit – de bestuurder, kort, passagiers, lang – en de parkeerhulp, ook een jonge jongen, pakt zonder iets te zeggen de sleutels van de bestuurder aan, geeft hem een kaartje en knikt even.

Mijn zoon Cully, die hier pas drie maanden geleden nog als parkeerhulp werkte, zei tegen me dat hij het vreselijk vond om auto's te parkeren voor mensen van zijn leeftijd en ik snap waarom. In mijn jeugd had ik hetzelfde gevoel, ik vond het gênant om voor vrienden en leeftijdgenoten te werken. Het ergste baantje dat ik had was skischoenen aanpassen bij meisjes die in de voorjaarsvakantie hierheen kwamen vanuit plaatsen als Florida en Texas. Ze zeiden altijd: 'Dat doet pijn', en dan zei

ik dat dat zo hoorde en snoerde de schoenen nog iets steviger aan.

Ik was ook serveerster bij Briar Rose, waar kinderen van school kwamen met hun ouders; zij bestelden iets en ik nam hun bestelling op alsof we elkaar niet kenden. Ik weet nog dat Lesley Day de voelsprietten van haar kreeft leegzoog en dacht: *Alleen rijke mensen kunnen zoiets flikken en weten überhaupt dat dat kan*. We waren absoluut niet arm, maar vergeleken met een heleboel nieuwkomers wier vader op zijn veertigste naar de stad kwam om te gaan rentenieren, leek het soms wel zo.

Het uniform van de jongens van de parkeerdienst bestaat uit een zwarte lange broek en een zwarte fleecetrui, wat Cully gênant vond om te dragen. Sommigen hadden een zwarte portemonnee met kleingeld om hun middel. Cully zou het geld nog liever kwijtraken. Ik zie hem voor me: hij rent naar auto's en doet het portier open, neemt een fooi aan en kijkt pas naar het bedrag als de mensen weg zijn. Je doet net alsof het je niets uitmaakt.

Ik kijk naar deze jongens, allemaal ongeveer even oud als mijn zoon, deze jongens met moeders en vaders, hoopvolle verwachtingen en problemen, en ik krijg de beschamende aandrang om hen vast te houden. Om hen op te tillen, wat Cully als kind vaak van me vroeg en wat me dan irriteerde. *Je bent een grote jongen. Je kunt zelf lopen*. Soms was hij zo'n grote last, vooral vlak na zijn geboorte, toen ik pas eenentwintig was. Hij voelde als een schoolproject, het ei dat ik bij me moest houden en nooit alleen mocht laten of mocht laten vallen.

Ik moet gaan. Over tien minuten moet ik naar mijn werk. Ik heb deze week voorgesprekken gedaan, maar vandaag is de eerste dag dat ik weer voor de camera sta na een afwezigheid van drie maanden. Ik verroer me niet. Ik kijk naar een parkeerhulp – die lange met zwart haar, glad als een helm; ik kijk naar hem alsof hij een soort god is. *Alstublieft, geef me kracht. De kracht om terug te keren, om weer tot leven te komen*. Ik ben van plan om naadloos weer in te voegen en de aandacht zo min mogelijk op mezelf te vestigen. Ik

zal weer opduiken met een figuurlijke pet op, zo eentje die mijn zoon van tweeëntwintig droeg, die zulke jongens dragen – een pet om hun ogen en gezicht te verbergen; een pet die uitstraalt: *Ik ben er, maar ik ben er niet.*

Cully is dood. Hij is er niet meer. Daarom heb ik een tijdje niet gewerkt. Een goede reden, hoewel ik niet echt een goede reden heb om terug te komen, om uit mijn winterslaap te ontwaken. Ik vind geloof ik dat ik die onuitgesproken, maatschappelijke deadline heb bereikt die aangeeft dat je je aan je haren omhoog moet trekken. Ik heb het gevoel dat het hoog tijd is om te proberen ergens anders te komen, een andere periferie of een ander gezichtspunt op te zoeken. Ik hoef niet per se omhoog, maar misschien een eindje opzij.

De parkeerhulp ziet dat ik naar hem kijk en ik werp een blik op mijn horloge. Ik draag er echt een en kijk niet meer op mijn telefoon. Cully heeft me hem voor Kerstmis gegeven, toen hij nog op de middelbare school zat, en toen ik hem onlangs in mijn sieradenla tegenkwam, greep ik het prullerige gouden ding vast alsof ik er eeuwen naar had gezocht. Cully heeft er waarschijnlijk de tijd voor genomen om het uit te kiezen; hij dacht waarschijnlijk dat het chique was. Ik draag het idee van hem terwijl hij aan het winkelen was, zijn jongere idee van mij. Ik draag de blik op zijn gezicht toen ik het pakje openmaakte, alsof ik hém iets had gegeven.

Nog zes minuten. Ik kijk weer naar de parkeerhulp. Hij was knapper van een afstandje. Van dichtbij heeft hij een huid met grove poriën en een loopneus. Hij lijkt roos in zijn wenkbrauwen te hebben. Dat is het dus. Eén leven kan gewoon verdwijnen en één kan er doorgaan, één neus kan blijven lopen. Ik schaam me ervoor hoe vaak ik boos op hem ben geweest. De ruzies toen hij nog in zijn kinderstoel zat: *Met je lepel, niet met je vingers. Cully! Met je lepel.* Wat maakte het uit als hij zijn vingers gebruikte! Wat maakte het uit! De fouten brengen wel een glimlach op mijn gezicht. Het maakte mij uit.

Er komt nog een auto aan en een andere jongen rent naar de

bestuurderskant. Deze jongen is mager en van gemiddelde lengte, hoewel hij er sterk uitziet. Hij opent het portier voor een man van mijn leeftijd met een strakke witte coltrui die fonkelt in het licht. Mensen stappen anders uit hun auto als het portier voor hen wordt geopend. De man stapt uit en beschermt zijn ogen tegen de zon alsof die een paparazzo is, ook al draagt hij een zonnebril met glazen als van kwik. Hij vraagt de jongen of hij weet hoe hij zo'n auto moet besturen, een rode Porsche.

De jongen werpt een blik in de auto. 'Ja, meneer,' zegt hij. 'Er zit een gaspedaal in, dat lukt wel.'

Ik gniffel even. De man kijkt bedenkelijk; hij twijfelt of hij weg zal gaan. Als hij uiteindelijk naar de lobby loopt en op zijn zak klopt op zoek naar de sleutels die hij in het contactslot heeft laten zitten, doet de parkeerhulp net of hij hem tegen zijn achterste schopt. Dan ziet hij me. Ik glimlach, snap het grapje. Cully zou hetzelfde hebben gedaan, wil ik wedden. Hij zou net als deze knul zijn. Dit is de betere parkeerhulp.

Hij kijkt me aan, glimlacht. Ik glimlach terug, probeer over te brengen dat ik begreep wat hij tegen die man zei. *Ik snap het. Ik ken jou. Ik ben een ander soort volwassene. Ik had een zoon zoals jij.*

'Hebt u uw kaartje?' vraagt hij op dezelfde kille, minachtende toon die hij tegen die man gebruikte. Ik klop op mijn zakken. 'Ik... ik ga denk ik lopen.'

Ik haast me weg, alsof ik ben betrapt op iets pervers. Terwijl ik wegloop, werp ik een blik achterom, bang dat hij naar mijn achterste schopt, maar hij opent de deur voor een vrouw, een echte gast. Ze is perfect, die vrouw: beeldschoon, evenwichtig, goed verzorgd. Soms krijg je vanwege de nagels van een andere vrouw al het gevoel dat je een mislukking bent. Soms is het gebrek aan herkenning – de parkeerhulp had me moeten zien, me moeten begrijpen – voldoende om je hart te breken.

De vrouw kijkt niet naar hem terwijl ze uit de witte auto stapt en haar lange, lichtgroene jas rechttrekt. *Ik zou naar je hebben gekeken*, wil ik tegen hem zeggen.

2

Ik ga verzitten op de ongemakkelijke en wiebelige stoel die op een schuine helling tussen de kaartverkoop en de lift naar Peak 9 staat. Sombere wolken komen van beide kanten aandrijven. Ik kijk hoe ze langzaam dichterbij komen, de lucht knoopt een oude grijze jas om zich heen. Alles heeft een andere tint aangenomen, zoals het hoort. Wat heeft verandering voor zin als er niets is veranderd?

‘Wat moeten we nu doen?’ vraagt Katie. Ze is mijn medepresentatrice, of ik ben die van haar. Katie Starkweather, vroeger het weermeisje van het zesuurjournaal op KRON 5. Ze kan uitbundig en luidruchtig zijn, sociaal agressief zoals een kapper, maar ook georganiseerd en ijverig. Onze cameraman, Mike, gelooft niet dat haar achternaam echt Starkweather is. Hij denkt dat ze dat op de meteorologenschool heeft verzonnen. We presenteren *Fresh Tracks*, een programma dat in hotelkamers wordt uitgezonden. We vertellen waar je moet eten, wat je moet kopen, wat je moet dragen, welke avonturen je moet boeken en welke ervaringen je in Breckenridge moet opdoen.

‘Hoe bedoel je?’ Ik kijk haar aan en verzacht mijn gezichtsuitdrukking dan. Het lijkt net alsof ik nog steeds verbaasd ben als mensen iets tegen me zeggen. Ik verwacht blijkbaar niet dat men-

sen me rechtstreeks aanspreken, alsof ik een zonderling ben of de koningin.

‘Hoe moeten we de tijd vullen?’ vraagt Katie.

‘Zoals altijd, lijkt me. Of niet?’ *Het is een prachtige ochtend. Koop iets.* Katie ziet er ontevreden uit. Ik herinner me dat ze altijd de kriebels krijgt voordat we beginnen, ook al zijn we niet live. Dat zal ik ook wel gehad hebben. Ik had dat gevoel van gewichtigheid, alsof het van belang is wat je doet.

‘We hebben bijna niets,’ zegt Katie. ‘Ik vraag me af hoe we het wat kunnen opkloppen...’

Ik ga netjes staan en zet de kraag van mijn jack op, door de warme koude zonneshijn moet ik me voortdurend aanpassen. ‘De grootste goudklomp die ooit in Noord-Amerika is gevonden, werd hier ontdekt,’ zeg ik. ‘Op drie juli 1887, door een man die Tom Groves heette. Hij woog 4 kilo en 280 gram. Ze noemden hem “Toms baby” omdat Tom hem net als een pasgeboren baby overal met zich meenam. Hij was ongeveer zo groot als een baby van een half jaar oud.’ Ik kijk naar Katie. ‘Dat zouden we kunnen zeggen.’

‘Je bent dol op weetjes over de stad,’ merkt ze op.

‘Inderdaad! Ik weet niet waarom.’

Ze ontspant zich, iets.

‘Maar even serieus,’ ga ik verder. ‘Als we niet meer weten wat we moeten zeggen, vertel ik dat verhaal wel. Toeristen vinden dat leuk.’ Ik vertel graag mythes en feiten over de stad. Dingen die gisteren gebeurd zijn, waardoor vandaag vandaag is. Dat doet mij, en degenen die de stad bezoeken, denken aan de levens die hier voor ons werden geleid, het herinnert ons aan de levens van de permanente inwoners. Ik woon hier al mijn hele leven, minus de 3,6 jaar die ik tijdens mijn studie in Denver heb gewoond. Mijn vader woont hier al bijna zijn hele leven. We kunnen onze stamboom herleiden tot 1860, toen zijn overgrootvader in een hydraulische mijn kwam te werken die de hellingen en watervoorraden heeft verwoest. In hetzelfde jaar vernoemde de stad

zich vermoedelijk naar de vicepresident van het land in de hoop een postkantoor toegewezen te krijgen. Breckinridge. De i werd veranderd in een e toen de stad zijn postkantoor kreeg en men tot de conclusie kwam dat de vicepresident een eikel was.

Ik kijk rond naar het heden: de talloze flatgebouwen, de geluiden van het Spring Fling-concert. Ondanks de ontwikkeling van de stad en de toevoegingen – One Ski Hill, Shock Mountain, modieuzere restaurants met een naam die uit één woord bestaat – is het nog steeds mijn zelfde geboorteplaats. En toch voel ik me als een toerist die door een plaats kloost die aan iedereen en aan niemand toebehoort, een leeg doek waarop ik geen indruk zal achterlaten. Ik heb het gevoel dat ik op doorreis ben.

‘Voordelen,’ mompelt Katie, haar rechterbeen schommelt heen en weer. Ik wil hem met mijn hand tegenhouden. Ze heeft ingespannen de opsommingen zitten bestuderen die Holly voor ons heeft opgeschreven. ‘Veiligheid. Zullen we de lijst dan maar afwerken? Wat krijg je allemaal voor je geld?’

Katie draagt een strakke, gele trui. Ze is beheerst en ook al had ik het idee dat ik dat ook was toen ik het huis uitging, toch voel ik me wild naast haar. Ik heb springerig, donkerblond haar. Katie heeft goed tv-haar; het is lichtblond en omlijst haar gezicht als een bontje. Haar lippen zijn normaal gesproken dun, maar dat is veranderd toen ik weg was. Nu zijn ze kunstmatig opgepompt, alsof ze een dikke milkshake opslurpt door een rietje. Ze is ongeveer vijf jaar jonger dan ik, maar ze lijkt nog jonger doordat ze geen kinderen heeft. Ze is nu bezig met haar vierde vriendje in één jaar, een accountant die vreemde feitjes over zichzelf rondbazuint, zoals: ‘Ik vloek nooit’, en: ‘Van zachte kaas krijg ik netelroos.’

‘Wil je het doornemen?’ vraagt ze terwijl ze de aantekeningen omhooghoudt.

‘Dat hoeft niet,’ zeg ik.

Ze weerhoudt zich ervan om een reactie te geven via haar gezicht of met woorden. De dood betekent schaakmat. De dood is

gênant. Ik wil tegen haar zeggen dat ze me niet op deze manier moet laten winnen. Mike test hoe wij eruitzien, iets waar hij altijd een ongemakkelijk gevoel van lijkt te krijgen. Hij moet naar ons kijken, maar doet dat het liefst door de lens heen.

‘Je gaat zeker allerlei overzichtsbeelden maken?’ vraagt Katie aan hem. ‘We hebben niet veel om mee te werken.’

‘Ik los het wel op.’ Hij zucht alsof het lot van de wereld afhangt van de vraag of hij plaatsvervangende beelden kan maken. Ik vond Mike leuk, maar het duurde ongeveer twaalf jaar voordat hij mij ook leuk vond, dus ik heb mijn gevoelens onderdrukt. Hij bezit de persoonlijkheid van een kleine man: heel boos en jaloers en met een eenvoudig, platvloers gevoel voor humor.

Katie heeft nog steeds die zenuwachtige schittering in haar ogen, alsof we op het punt staan een terrorist te interviewen.

‘Het komt wel goed,’ zeg ik.

‘O, dat weet ik, ik eh...’ Ze laat de woorden wegsterven en bestudeert haar aantekeningen, schommelt met haar been. Het linker deze keer.

Vroeger zou ik vreselijk gestrest raken als degene die we zouden interviewen niet kwam opdagen. Ik begrijp haar nervositeit wel, en misschien krijg ik er ook last van zodra we beginnen, maar als het misgaat, als het niet werkt, dan gooien we het gewoon weg en is er niets aan de hand. We kunnen het allemaal opnieuw doen, we hebben nog een kans. Die gedachte maakt me weemoedig. Ik weet dat het belangrijk is om in je werk een gevoel van importantie te hebben, maar de overtuiging van het belang van mijn werk, de zoektocht naar betekenis – die zijn gewoon ongrijpbaar.

Gisteren mishandelde een man, Gary Duran, zijn zwangere vrouw in hun huis in Dillon. Zij en haar ongeborn kind werden met de traumaheli naar Denver gevlogen. Iedereen vraagt zich af of zij en haar baby het gaan halen, maar dat soort dingen verslaan we niet. Als we dat deden, zou ik me misschien beter voelen. Als we verslag deden van het gebrek aan goedkope huizen voor

mensen die hier werken, maar gedwongen ergens anders wonen, dan zou ik misschien wat motivatie kunnen opbrengen, of als we ons richtten op tragedies die me bewuster maakten van de wereld buiten deze. Maar we praten over skipassen en geven tips door van *Keepin' It Real Estate* en *Savvy Skiing with Steve-O*.

Mike hijst de camera op zijn schouder alsof hij een soldaat is die het slagveld betreedt. Hij filmt de kiosk waar de skipassen worden verkocht, het belangrijkste aanzicht van de berg, de witte geprepareerde pistes als plooien in een bolstaande rok. Ik kijk naar skileraren met hun rode hesjes, met kinderen achter hen aan als een staart; de stoeltjesliften kronkelen over de heuvels als aderen, de groepjes skiërs die naar boven en beneden gaan – alles werkt zo betrouwbaar als een hart. Hier komt alles goed.

Onze producente, Holly Bell, loopt vanaf de kaartverkoop naar ons toe met een brochure.

‘Dit is mooi beeldmateriaal,’ zegt ze omzichtig. Het viel me al op dat iedereen tegen me praat alsof ik dood ben, of lichtelijk dom. ‘De nieuwe prijzen in druk.’

Ik pak de brochure aan. ‘Dank je wel.’

‘Je kunt hem op een bepaald moment omhooghouden,’ zegt ze. ‘En sta maar op, loop rond. Blijf positief. Je krijgt hier zoveel...’ Ze loopt weg; ze is altijd in beweging. Mike denkt dat ook zij haar naam heeft verzonnen en in dit geval deel ik zijn vermoedens. Als kind deed ze aan schoonheidswedstrijden mee en daarna presenteerde ze eenzelfde programma als dit in Sacramento. Ze kleedt zich nog steeds alsof ze het programma presenteert, als een soort invalster die wacht tot Katie of ik instort. Toen ik weg was, ging Katie alleen door. Daar word ik een beetje zenuwachtig van, jaloers zelfs. Ze deed het prima in haar eentje, dus ik voel me overbodig.

Ik tik met mijn handen tegen mijn benen. Het duurt heel lang voordat we heel weinig hebben gedaan. Ik wil naar huis, naar Suzanne, die me heeft beloofd te helpen Cully’s kamer op te ruimen. Ik denk aan de kleren en dozen, de spullen van het leven

die ik moet regelen. Het overviel me ineens, die behoefte om alles te reinigen. Ik wil denk ik dat mijn vader de benedenverdieping voor zichzelf heeft; ons uitstapje dit weekend lijkt als een soort deadline te fungeren. Mijn vader, Suzanne en ik gaan naar Cully's alma mater, waar ze in het Broadmoor Hotel een soort eerbetoon aan hem geven. Suzannes dochter, Morgan, heeft het georganiseerd en ik weet niet eens precies wat het is. Zij studeert nu aan Colorado College, oftewel CC, (ze is hem daar praktisch naartoe gevolgd) en probeert zijn nalatenschap in beheer te nemen. Morgan en Cully zijn samen opgegroeid en Morgan heeft hun vriendschap altijd een beetje gemythologiseerd, nog bedrieglijker nu hij is overleden. Het klopt dat ze een hechte band hadden, vooral voordat ze naar de middelbare school gingen, maar zij koesterde hem meer dan hij haar. Het idee van een eerbetoon aan hem is leuk, maar Morgan kennende kan ik de gedachte niet uit mijn hoofd zetten dat het vooral draait om haar behoefte hem te claimen.

Ik zou niet cynisch moeten zijn en eerlijk gezegd kijk ik er zelfs naar uit. Niet naar de gebeurtenis zelf, maar de manier waarop de tijd erdoor wordt gemarkeerd. Het is de eerste keer sinds zijn dood dat ik de stad uitga. Misschien zal het me helpen weer terug te komen als ik wegga. Ik weet het niet. Ik bedenk ook maar wat.

Nu trommelt Katie met haar vingers tegen haar borst. Ik doe haar na om te zien wat dat voor effect heeft en of het werkt.

‘Gaat het wel?’ vraag ik. Ik weet op welke manier emoties zich fysiek kunnen uiten. Heel even leg ik mijn hand op haar been. ‘Je bent hier echt goed in,’ zeg ik. ‘Je slaat je er altijd doorheen.’

‘Het zou gemakkelijker zijn als hij gewoon wat vragen beantwoordde,’ zegt ze. ‘Dit is zo op het laatste nippertje. Je kent hem toch?’

‘Ja, ik ken hem,’ zeg ik, teleurgesteld dat ze mijn waardering niet waardeerde. ‘Ik weet dat hij het niet doet als hij zegt dat hij het niet doet.’